

DE VERGADERING DER SOCIÉTÉ OBSTÉTRICALE DE FRANCE.

Parijs, 9 October 1908.

Amice gérant!

Er zal meer vreugde zijn in het koninkrijk der hemelen over één zondaar, die zich bekeert, dan over twintig rechtvaardigen. Het is acht jaar geleden sinds ik aan het *Tijdschrift* een particuliere correspondentie zond en „j'avais juré mes grands Dieux”, dat ik het nooit meer zou doen. En nu zit ik toch, niettegenstaande het prachtige zomerweer dat October ons dit jaar geeft, weer aan u te pennen. Laat ik hopen dat mijn bekeering u en uw lezers vreugde zal geven.

Het is al drie jaar geleden, dat de Société obstétricale de France bijeenkwam. Dan om een nationaal, dan om een internationaal congres is de vergadering telkens uitgesteld. Dat zal nu allicht niet meer gebeuren, want voortaan zullen de vergaderingen niet meer in de Paaschvacantie zijn maar, zooals nu, in October, samenvallende met die van het congrès français de chirurgie. In die laatste drie jaar is er in de Parijsche verloskundige toestanden veel veranderd. Met name is er één verandering, die, op zich zelf diep betreurenswaardig, voor de Société obstétricale van groot voordeel is geweest. BUDIN, de vader der „consultations de nourrissons”, aan wiens onvermoeibaren ijver zooveel jeugdige Franschen het te danken hebben dat zij het moeilijke eerste levensjaar gelukkig hebben doorstaan, — BUDIN is, voor bijna twee jaar, gestorven. Met zijn heengaan is de reden weggenomen, die PINARD en zijn school sinds jaren er van afhield de vergaderingen der Société obstétricale bij te wonen. En zoo heb ik dan nu, voor het eerst sinds ik de vergaderingen bijwoon, hier broederlijk naast elkaar zien werken de drie ordinarii, die de Parijsche faculteit voor de verloskunde heeft, PINARD, BAR en RIBEMONT-DESSAIGNES. Dat dit was in het voordeel van het geleverde werk, behoeft geen betoog, en evenmin dat het aangenaam was voor de „provinciaux” en voor de vreemdelingen, die buiten de locale ruzie staan.

Wat nu deze vergadering tot een zeer bijzondere stempelde was de discussie, die volgde op een voordracht van JEANNIN over de prognose en de indicatie der hebotomie. Hij vond op ruim 300 gevallen de volgende onmiddellijke complicaties: Bloedingen 3 pCt., phlegmasia alba 20—25 pCt., verscheuring der vulva 10 pCt., laesies der blaas 13 pCt., en infecties 40—60 pCt. Latere nadeelen vond hij niet van beteekenis.

Voor de moederlijke mortaliteit vond hij 5—7 pCt.; voor de kinderlijke 7 pCt.

Een vergelijking tusschen de subcutane en de open hebotomie viel, zooals te verwachten was, ten nadeele der eerste uit. Het nadeel blijkt vooral te bestaan in meer blaasverwondingen. Op rekening der open hebotomie kwamen 2 pCt. en op die der subcutane hebotomie 18 pCt. blaasverwondingen.

Men heeft beweerd, dat de doorsnijding van den bekkenring vooral daarom zoo geschikt is, omdat men haar ook kan toepassen als de vrouw reeds is geïnfecteerd. Welnu, JEANNIN vond dat, wanneer de vrouw niet geïnfecteerd is, de morbiditeit 35 pCt. en de mortaliteit 2 pCt. bedroeg en als zij wel geïnfecteerd is, dan wordt de morbiditeit 66 en de mortaliteit 14 pCt.

Op deze mededeeling van JEANNIN volgde de, voor hem die weet dat PINARD de man is die de bekkendoorsnijding in eere heeft gebracht, zeer verrassende uiting van PINARD dat zijn ervaring hem heeft geleerd dat „l'avenir est à la césarienne” en dat de hebotomie een uitzonderingsoperatie moet blijven.

Dat PINARD, die nu eenmaal op de muur van zijn collegekamer heeft geschreven: „l'embryotomie sur l'enfant vivant a vécu”, meent dat, als de vrouw geïnfecteerd is, de operatie van PORRO moet gedaan worden, valt nauwelijks te verwonderen. Men mag echter van zijn eerlijkheid verwachten, dat hij ook in dat opzicht veranderen zal en dat even ruiterslijk zal mededeelen als hij vandaag zijn veranderd inzicht mededeelde. Over de zgn. extra-peritoneale keizersnede bij infectie der vrouw sprak men, gelukkig, niet. Gelukkig zeg ik, want als men eventueel de nieuwste Deutsche statistieken daarvan had aangehaald, had ik mij verplicht gezien te waarschuwen tegen al te goed geloof daaraan. Immers het is een van mijn leerlingen overkomen, die vroeg telegrafisch gewaarschuwd te worden als van zoo'n operatie sprake was, ten antwoord te krijgen: „Kommen Sie nur, da machen wir eine”. Dat ontnemt m. i. de waarde aan de statistieken, die men over zulke operaties krijgt. Maar, nog eens, gelukkig! er is over dit nieuwste snufje niet gesproken en „je n'ai pas réveillé le chat qui dort”.

Niet dat ik mijn mond gehouden heb. Gij zoudt het niet gelooven, al zei ik het. Ik heb mijn principe van niet-opereeren van den gebarsten buitenbaarmoederlijken vruchtzak verdedigd en — dat zal kouwer plezier doen — niemand was het met mij eens. Dat neemt niet weg dat ik toch gelijk heb. (Koppig als een rooie ezel, zei mijn goede moeder al van mij).

Het tweede onderwerp van belang, en van algemeen belang, werd ingeleid door BOSSI, de „accoucheur et député socialiste” uit Genua. Hij sprak van den abortus criminalis en de middelen om deze te bestrijden. Uit zijn mededeelingen bleek in de eerste plaats, dat het euvel in Italië al evenzeer verspreid is als in Frankrijk en in Holland. Over de door hem voorgeslagen middelen zal ik niet uitweiden; daarop kom ik later wel eensterug. Slechts één noem ik u, omdat daarvan het weinig afdoende door BAR werd aangetoond met een vermakelijk verhaal. BOSSI ziet veel heil in mededeelen van de gevaren, die aan den abortus provocatus criminalis verbonden zijn. Jawel, zei BAR, in de kerk is men het altijd met den prediker eens, maar buiten gekomen is men de preek vergeten. Een van mijn vrienden, een syphilidoloog kreeg eens op zijn spreekuur een dame, „dont le „coeur” était ouvert à tous ses amis” met floride lues, waarbij tel van condylomata lata aan den mond. Aan het einde van het consult schilderde hij haar de gevaren, die zij over haar vrienden en hun onschuldige familie bracht door haar al te groote liefderijkheid van gemoed. Zij werd tot tranen toe geroerd. Daarna opstaande, zeide zij: „Dokter, ik kan u niet betalen, maar laat mij u mijn dankbaarheid betoonen door u te omhelzen”. Ziedaar het effect van het preeken!

Als ik nu niet te bang was, dat gij mijn brief zoudt weigeren, dan zou ik u tot slot nog wat anders vertellen. Dan zou ik u zeggen, hoe ik in de Variétés „le Roi” gezien heb en hoe daarin, natuurlijk, iedereen verlakt wordt. In dat stuk komt o. a. een president van den ministerraad voor en de acteur had, zoo getrouw mogelijk, den kop van CLEMENCEAU gecopiëerd. Stel

u dat nu voor in Holland! Met HEEMSKERK zou het best gaan en hij zou er zelf om lachen; „c'est un homme d'esprit". Maar denk u zoo KUIPER of BORGESIUS op de planken.

Ik zou u verder nog vertellen, dat de dameshoeden van 1.5 à 2 meter omtrek weer uit de mode gaan; dat de dames weer toques gaan dragen die ten minste blijven binnen de grenzen van een behoorlijken hoed.

Ik zou u iets kunnen zeggen over de collante japonrokken, waaronder niets anders gedragen wordt dan een soort van zijden zwembroekje,..... maar dan zoudt gij mijn brief niet opnemen en dus

Vale

t. t.

TREUB.

BEROEPSBELANGEN.

HET PLAATSINGSBUREAU VAN HET LEIPZIGER VERBAND. — Het Leipziger Wirtschaftliche Verband kan het ook al niet ieder naar den zin maken, en de vijanden van den geneeskundigen stand zijn er zelfs boos op: het beste teeken voor de doeltreffendheid zijner maatregelen. Het „Verband" der Rheinisch-Westfälische Betriebskrankenkassen (de „ondernemersziekenfondsen" der thans zalige ontwerpen van KUIPER en VERGENS) had artsen noodig, doch wenschte deze te krijgen op voorwaarden, die het L. W. V. 1) niet mocht billijken. Het werd daarom op de „Cavete" lijst geplaatst, die wekelijks in de geneeskundige tijdschriften wordt opgenomen, en daar de behoorlijke geneeskundige bladen geen advertenties opnemen voor geneeskundige betrekkingen, die op de „Cavete"-lijst staan (een flink en practisch voorbeeld!) kon men niet genoeg onnoozele jonge artsen bereiken. De *Rheinisch-Westfälische Zig.* vertelt nu zijn lezers, dat het L. W. V. de geneeskundige pers heeft genoodzaakt, geen advertenties meer op te nemen, waarin artsen worden gevraagd (Ref. telt N. B. in nr. 41 der *Berl. Klin. Wochenschr.*, waarin deze zaak wordt besproken, 19 zulke advertenties), ten einde de jonge, „onbemiddelde artsen zonder praktijk" te dwingen, gebruik te maken van het plaatsingsbureau van het L. W. V. Tot dat doel worden de artsen uitgenoodigd, zich uitsluitend op de gehoorzame tijdschriften te abonneeren, en ook de dagbladen worden benadeeld, als zij het wagen, advertenties van geneeskundige betrekkingen te plaatsen. Wegens het zoeken van „een" ziekenfondsarts in een der couranten, heet het, is het Verband R. Westf. Betriebskrankenkassen op de zwarte lijst geplaatst, die in alle geneeskundige bladen verschijnt. De schrijver van dit artikel deelt ook verontwaardigd mede, dat de arts, die van het plaatsingsbureau gebruik maakt, een stuk moet onderteekenen, waarin hij belooft, zich in collegiaal opzicht goed te gedragen. Dit wordt inderdaad van hen verlangd, als eenige vergoeding voor de kosteloze diensten, die het L. W. V. hem bewijst, hetzij hij daarvan lid is of niet.

1) Wij zullen voortaan korthedshalve deze reeds zeer populair geworden initialen bezigen.